

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobců: a) Ing. T. Š.
bytem X

b) Ing. E. Š.
bytem X

oba zastoupeni advokátem Mgr. Tomášem Výborčíkem
sídlem Huťská 1383, Kladno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

za účasti

osob zúčastněných na řízení: 1) **ZDR Retail Velká Dobrá s. r. o.**
sídlem Jungmannova 750/34, Praha 1

2) **obec Velká Dobrá**
sídlem Karlovarská 15, Velká Dobrá

3) **CETIN a. s.**
sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 8. 4. 2021, č. j. 043869/2021/KUSK,

takto:

I. **Ředitelství silnic a dálnic ČR, sídlem Čerčanská 12, Praha 4, není osobou zúčastněnou na řízení.**

II. **Žaloba se zamítá.**

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný k jejich odvolání změnil část výroku rozhodnutí Magistrátu města Kladna (dále jen „stavební úřad“) ze dne 29. 12. 2020, č. j. OV/4973/20-6/Hoř, ve věci společného povolení pro stavbu „Obchodní a skladový areál Velká Dobrá“ a ve zbytku jej potvrdil.
2. Osoba zúčastněná na řízení 1) (tehdy vystupující pod firmou RP Velká Dobrá, s. r. o.; dále jen stavebník“) požádala dne 23. 4. 2020 o vydání společného povolení pro stavební záměr „Obchodní a skladový areál Velká Dobrá“ na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG a XH v k. ú. a obci X.
3. Stavební úřad stavební záměr schválil nejprve rozhodnutím ze dne 17. 8. 2020. Žalovaný jej však zrušil rozhodnutím ze dne 11. 12. 2020 pro zjevnou zmatečnost a nejasnost, neboť existovaly dvě obsahově odlišné verze rozhodnutí (v jedné z nich chybělo vypořádání námitek), a vrátil věc stavebnímu úřadu k dalšímu řízení.
4. Rozhodnutím ze dne 29. 12. 2020 stavební úřad stavební záměr opět schválil. Podle výroku společného povolení záměr zahrnuje zejména přízemní objekt A (obchod s potravinami Billa o maximálních půdorysných rozměrech 56,25 x 25 x 6,4 m, v rámci objektu se nachází i provozně oddělená prodejna tabákových výrobků) a přízemní objekt B (rychlé občerstvení McDonald's o maximálních půdorysných rozměrech 32,24 x 12,95 x 5,85 m s venkovní zahrádkou). Dále pak zahrnuje mimo jiné areálové komunikace, zpevněné plochy, 99 parkovacích míst, terénní úpravy, opěrné zídky, přírodní oddělující val výšky min. 1,5 m, výsadbu zeleně a reklamní prvky.
5. Podle stavebního úřadu je stavba v souladu s právními předpisy, obecnými požadavky na využívání území, obecnými požadavky na výstavbu i územním plánem. Je navržena v ploše VDN – drobná a řemeslná výroba s přípustným využitím podnikatelská činnost s vlastními účelovými stavbami. V severní části pozemku parc. č. XB, který je v územním plánu vymezen jako ZV – plocha veřejné zeleně, bude realizována veřejně přístupná zeleň, která bude plnit i účel izolační zeleně ve vztahu k sousedním obytným budovám. Soulad s územním plánem potvrdil Magistrát města Kladna, oddělení architektury, územního plánování a rozvoje města, (dále jen „orgán územního plánování“) v závazném stanovisku ze dne 11. 6. 2019.
6. K souladu s prováděcími předpisy stavební úřad mimo jiné uvedl, že stavba je umístěna v místě dostatečně kapacitních komunikací a je situována tak, že umožňuje napojení na síť technické infrastruktury a pozemní komunikace. Odstup stavby od okolních staveb splňuje požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, ochrany podzemních a povrchových vod, ochrany památkové péče a požární ochrany. Stavba neohrožuje zdravé životní podmínky jejích uživatelů ani uživatelů okolních budov a neohrožuje životní prostředí. K záměru se kladně vyjádřily dotčené orgány na úseku ochrany přírody a krajiny, ochrany ovzduší, ochrany vod, ochrany veřejného zdraví a

požární bezpečnosti. Z předložené hlukové studie vyplývá, že při provádění ani při užívání stavby nebudou překročeny hlukové limity stanovené nařízením vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů.

7. K ověření účinků budoucího užívání stavby ve smyslu § 94o odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinného do 31. 12. 2023 (dále jen „stavební zákon“) stavební úřad uvedl, že neshledal negativní působení na okolní zástavbu. Dané místo je v územním plánu vymezeno pro zástavbu vybaveností tohoto účelu. Stavba zajistí zásobování obyvatel obce. Svým urbanismem a architekturou nepůsobí nijak rušivě a neohroží kvalitu daného prostředí. K požadavku zvláštních předpisů na ověření hlukové zátěže stavební úřad odkázal na předloženou hlukovou studii, z níž vyplývá, že provoz vzduchotechnického a klimatizačního zařízení novostavby a související dopravy v klidu na novém parkovišti nebudou obtěžovat okolní chráněné objekty ani venkovní prostor nadměrným hlukem. Ze studie rovněž vyplývá, že bude splněn hlukový limit i při provádění stavby. Zmíněná studie ve spojení se závazným stanoviskem Krajské hygienické stanice Středočeského kraje (dále jen „hygienická stanice“) podle stavebního úřadu prokazuje realizovatelnost záměru z akustického hlediska, a tedy i možnost jeho umístění.
8. Stavební úřad poukázal na to, že stavebník vyhověl požadavku na odstranění palisádového obrubníku, který měl být podle žalobců zdrojem odrazu hluku. Zbývajícím námitkám žalobců (v podrobnostech k obsahu námitek viz též dále odůvodnění tohoto rozsudku) nepřisvědčil: K námitkám hlukových imisí stavební úřad odkázal na hlukovou studii a závazné stanovisko hygienické stanice, jehož podmínky byly začleněny do výroku společného povolení [viz podmínka č. 12 výroku III, v níž je uvedeno mimo jiné: *„Po dokončení stavby bude oprávněným subjektem (podle § 32a zákona) přímým měřením akustického tlaku A z provozu stacionárních zdrojů hluku (VZT apod.) a z dopravy na parkovišti, včetně zásobování, prokázáno splnění hyg. limitů v chráněném venkovním prostoru stavby nejbližší obytné zástavby ve dne i v noci v souladu s požadavky § 30 zákona a § 12 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. o ochraně před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů. Výsledky měření budou zaslány na KHS k posouzení před kolaudací objektu.“*]. Vyplývá z nich, že před vydáním souhlasu s užíváním stavby musí být splnění hygienických limitů prokázáno přímým měřením akustického tlaku A. Podle zmíněných podkladů záměr splňuje požadavky zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů. Soulad záměru s právními předpisy platí i pro námitku, v níž žalobci požadovali přemístění venkovní zahrádky z důvodu hluku.
9. K požadavku na hliněný ozeleněný val stavební úřad uvedl, že není oprávněn doplňovat předmět žádosti, nevyplývá-li daný požadavek ze stanovisek dotčených orgánů. Totéž platí pro požadavky, aby byl provoz areálu řízen závorami, omezena výška jen pro osobní vozidla a aby bylo parkoviště monitorováno kamerami. Záměr tak, jak je schválen, splňuje požadavky právních předpisů. Navržená provozní doba objektů je rovněž standardní. Řešení negativních jevů (žalobci zmíněného shlukování osob v nočních hodinách a užívání parkoviště jako odpočívadla kamiónů) není předmětem stavebního řízení. Předmětem tohoto řízení není ani údržba zeleně.
10. Z předložených podkladů podle stavebního úřadu vyplývá rovněž přípustnost umístění 100 parkovacích míst. Přestože výpočet dopravy v klidu podle ČSB 736101 činí 84 parkovacích míst, ani zvýšený požadavek stavebníka není v rozporu s limity stanovenými právními předpisy. Dopravní řešení zásobování odsouhlasil Dopravní inspektorát Policie ČR. Zásobování bude řešeno kamiony délky 10 m. Dále stavební úřad nepřisvědčil námitce,

podle které není dostatečně a komplexně řešena dopravní a technická infrastruktura. Dopravní napojení na stávající síť pozemních komunikací i napojení na technickou infrastrukturu je v projektové dokumentaci dostatečně vyřešeno.

11. Dočasně je řešena pouze likvidace splaškových vod z důvodu nedostatečné kapacity čistírny odpadních vod (dále jen „ČOV“) v obci Velká Dobrá. Přemístění jímek a zálivů pro přečerpávání splašků není technicky možné, kanalizace je řešena jako gravitační a navržené umístění zohledňuje budoucí napojení na veřejnou kanalizaci. Žumpy splňují požadavky § 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, účinné do 31. 12. 2023 (dále jen „vyhláška o technických požadavcích na stavby“). Jsou vodotěsné a bez jakéhokoli odtoku. Jejich negativní vliv na okolí bude minimální.
12. Požadované hodnoty osvětlení komunikací stanovují technické normy řady ČSN EN 13201. Snížení výšky stožárů není technicky možné z důvodu podjezdu nákladních vozidel a vozidel integrovaného záchranného systému. Výška pylonů a reklam je standardní pro tento typ provozu. Při jednání stavebník potvrdil, že v době uzavření provozu bude vypnuto osvětlení budov i reklam.
13. Funkční využití severní části pozemku je v souladu s regulativy pro plochu veřejné zeleně stanovenými územním plánem, neboť podle nich je využití plochy jako parkoviště podmíněně přípustné. Soulad s územním plánem byl posouzen orgánem územního plánování.
14. Nedůvodný byl podle stavebního úřadu také požadavek, aby byl záměr posouzen z hlediska dopadů na životní prostředí (EIA). Podle vyjádření Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, záměr nepodléhá posouzení podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů.
15. Stavební úřad nepovažoval za účelné uložit stavebníkovi podmínku zpracovat dokumentaci pro provádění stavby. Předložená dokumentace poskytuje dostatečný podklad pro schválení záměru i provedení stavby. Podle § 94p stavebního zákona stavební úřad může uložit zpracování dokumentace pro provádění stavby, vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby nebo při kolaudaci. V nynějším případě se nejedná o složitou stavbu, jejíž podrobnější dokumentace by musela být opětovně posouzena dotčenými orgány. Ani žádný z dotčených orgánů takový požadavek nevyslovil. Stavba neobsahuje ani prvky, které by musely být podrobně rozkresleny v dokumentaci provádění stavby.
16. Závěrem stavební úřad shrnul, že žalobci v námitkách především požadovali změny stavby oproti předložené projektové dokumentaci. Požadovat změnu v případě, že jsou dodrženy všechny předpisy, však nelze. Namítané negativní dopady stavby (zejm. hluk) nebyly žalobci nijak konkrétně doloženy. K řešení některých námitek (např. rizikové shlukování osob) pak stavební úřad není zmocněn.
17. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím částečně změnil výrok společného povolení [změna spočívala pouze v doplnění dalších hlavních účastníků řízení o osobu zúčastněnou na řízení 2), společnost DYKA s. r. o. a Ředitelství silnic a dálnic ČR] a ve zbytku rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.
18. Úvodem konstatoval, že v postupu stavebního úřadu ani jeho rozhodnutí neshledal vady, které by odůvodňovaly jeho zrušení. Nepřisvědčil ani námitce neposouzení souladu s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu a neověření účinků budoucího užívání stavby. Stavební úřad v části společného povolení týkající se § 94o odst.

1 písm. c) stavebního zákona podrobně uvedl, jak se vypořádal s jednotlivými kladnými stanovisky a jejich podmínkami. Požadavek zmíněného ustanovení, podle něhož stavební úřad *posoudí*, zda je záměr v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů, nelze naplnit jinak, než že stavební úřad *ověří*, že k záměru byla doložena kladná závazná stanoviska, a *vypořádá se* s jimi stanovenými podmínkami. Závaznými stanovisky je stavební úřad vázán a zkoumá pouze to, zda je vydal příslušný orgán a zda mají požadované náležitosti. Stejně tak je vázán podanou žádostí a doloženou dokumentací, nemůže proto požadovat jakoukoliv změnu, zejména jsou-li doložena kladná závazná stanoviska.

19. K námitce, že hluková studie byla zpracována stavebníkem, žalovaný poukázal na skutečnost, že hluková studie není povinným podkladem. Stavebnímu úřadu nepřísluší její závěry hodnotit, protože se jedná o podklad pro vydání závazného stanoviska orgánu ochrany veřejného zdraví. Stavební úřad vychází v návrhovém řízení vždy z podkladů doložených žadatelem a sám pořizuje podklady pouze výjimečně. Odkaz na stavebníkem doložené podklady v rozhodnutí je proto logický a souladný s právními předpisy.
20. Námitka imisí byla v průběhu řízení vedeného před stavebním úřadem i v průběhu odvolacího řízení uplatněna pouze v obecné rovině. Stavební úřad ji s ohledem na tuto obecnost vypořádal dostatečně. Žalobci požadovali „pro způsob ochrany obyvatel“ ozeleněný val. Stavební úřad odkázal na hlukovou studii a kladné závazné stanovisko hygienické stanice. Ze spisu nevyplývá požadavek dotčených orgánů na protihlukové opatření ani jiné opatření na ochranu před imisemi. Požadavku na zahrnutí valu do navrhovaného záměru nemohl stavební úřad vyhovět, neboť byl vázán podanou žádostí, záměr byl doložen kladnými stanovisky a nelze shledat jeho nepřiměřenost v dané lokalitě z hlediska jeho objemu, vzhledu a případných možných imisí.
21. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že záměr je navržen v místě sjezdu z dálnice, který slouží pro napojení obce Velká Dobrá. Podle ortofotomapy záměr navazuje na průmyslový areál a zástavby rodinných domů se dotýká pouze v severním cípu. Rodinné domy jsou obsluhovány komunikací O., přičemž s ohledem na doložené podklady nelze předpokládat, že by tato komunikace měla sloužit k dopravní obsluze záměru. Pozemek, na němž má být záměr umístěn, je podle územního plánu určen pro zástavbu navrhovaného účelu. Pokud žalobci s takovým funkčním využitím pozemku nesouhlasili, měli proti němu brojit při pořizování územního plánu. Navrhovaný záměr je s územním plánem v souladu a byl doložen kladnými závaznými stanovisky. Z doložených podkladů nelze dovodit, že by do daného území nepřiměřeně zasahoval.
22. Navýšení dopravy lze předpokládat z důvodu zásobování obou objektů. Zásobování objektu A je navrženo v jižní, a tedy od žalobců nejvzdálenější části pozemku. Zásobování objektu B je navrženo na východní straně pozemku ve vzdálenosti cca 65 m od pozemku žalobců, přičemž mezi jejich rodinným domem a zásobovacím místem se nachází objekt B, tedy pevná bariéra. Parkoviště pro zákazníky je z větší části situováno mezi objekty A a B. Na západní straně pozemku je navržena zeleň sloužící k omezení negativních vlivů záměru na okolí. Lze předpokládat, že záměr bude sloužit především pro obyvatele obce Velká Dobrá, kteří budou pro příjezd využívat komunikace B. a U., a nikoliv O. Je zřejmé, že v uvedených místech ke zvýšení provozu dojde, to však bylo zřejmé již v době, kdy byla předmětná lokalita určena územním plánem pro zástavbu vybaveností obce. Podle žalovaného nebude dotčené území zatíženo nepřiměřeně místním poměrům.
23. Žalovaný nepřisvědčil ani námitce, podle níž ve společném povolení chybí vymezení druhu

a účelu stavby a vymezení území dotčeného vlivy stavby. Ve výroku je uvedeno, že se má jednat o obchodní a skladový areál zahrnující obchod s potravinami a drogerií a objekt rychlého občerstvení. Ze společného povolení rovněž vyplývá, že se stavební úřad zabýval vymezením dotčeného území při vymezení okruhu účastníků řízení.

24. Nedůvodná byla podle žalovaného také námitka, v níž žalobci vytýkali stavebními úřadu nedostatečné vypořádání zejména občanskoprávních námitek. Vzhledem k tomu, že žalobci neuvedli žádné konkrétní narušení pohody bydlení, odkázal žalovaný na své výše uvedené závěry týkající se imisí a na popis záměru a jeho možného dopadu na pozemek a rodinný dům žalobců. Na základě těchto skutečností nelze podle žalovaného dospět k závěru, že by mělo dojít k narušení pohody bydlení nad míru přiměřenou místním poměrům. V porovnání s ostatní zástavbou je pozemek žalobců situován v nejméně výhodném místě vzhledem ke stávajícímu sjezdu z dálnice.
25. Žalovaný nepřisvědčil tvrzení, že některé námitky žalobců nebyly stavebním úřadem dostatečně vypořádány. Námitka imisí se týkala především možného dotčení hlukem, k tomu se již žalovaný vyjádřil výše. Dostatečně byla podle něj zodpovězena i námitka požadující snížení počtu parkovacích míst. Z předložených podkladů nic nenasvědčuje tomu, že by měl areál sloužit jako odpočívadlo kamionů či autobusů nebo ke kempování turistů. Má naopak sloužit k nákupům místních obyvatel. Rychlé občerstvení bude využíváno především nakupujícími. Závěr stavebního úřadu, že záměr splňuje požadavky právních předpisů, nelze označit za nedostatečný.
26. Stavebnímu úřadu nepřísluší záměr upravovat nebo požadovat úpravu. To platí i pro požadavek týkající se úpravy zásobování. Zásobování je vzhledem ke tvaru pozemku a jeho dopravní obslužnosti řešeno co nejšetrněji ve vztahu k zástavbě rodinnými domy. Také požadavek na přemístění předzahrádky je požadavkem na úpravu záměru. Jedná se o objekt rychlého občerstvení s malou předzahrádkou vzdálenou od pozemku žalobců cca 45 m. U předzahrádky je navržen živý plot a u přilehlé komunikace je navržena vzrostlá zeleň sloužící k omezení vlivu záměru na okolí. Krom toho, záměr byl doložen kladnými závaznými stanovisky.
27. K námitce požadující měření hluku před zahájením stavby žalovaný odkázal na své výše uvedené závěry. Odůvodnění stavebního úřadu nebylo ani v této otázce nedostatečné. Orgán ochrany veřejného zdraví žádné takové měření nepožadoval, a to mimo jiné proto, že takové měření by nemělo žádný význam. Měření hluku je totiž třeba provést jako vyhodnocení dopadů realizovaného záměru na okolí, resp. prokázání deklarovaných závěrů v hlukové studii. Takový požadavek je zakotven ve výroku společného povolení.
28. Žalobci dále požadovali, aby byla stavebníkovi uložena povinnost zpracovat dokumentaci k provedení stavby podle § 92 odst. 1 stavebního zákona, a poukazovali přitom na skutečnost, že záměr obsahuje i připojení k veřejné komunikační síti. Podle žalovaného vyplývá zmíněný požadavek přímo ze zákona, proto není třeba jej zahrnout do výroku společného povolení.
29. Žalovaný nepřisvědčil ani námitce, podle níž bylo závazné stanovisko odboru životního prostředí ze dne 29. 5. 2020 novým podkladem. Ze správního spisu vyplývá, že bylo stavebníkem doplněno do spisu dne 3. 6. 2020. Nejedná se tedy o nový podklad. Ze spisu nevyplývá, že by do něj žalobci nahlíželi. K námitce, že uvedené stanovisko nebylo zmíněno v rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 17. 8. 2020, žalovaný dodal, že zmíněné předchozí rozhodnutí stavebního úřadu bylo zrušeno.

30. Stavební úřad se podle žalovaného dostatečně vypořádal také s požadavkem na přemístění zálivů pro přečerpávání splaškových vod. Stavební úřad uvedl jednoznačné argumenty odůvodňující navržené řešení a doplnil, že se jedná o dočasné řešení a že je třeba již nyní řešit možnost budoucího napojení na veřejnou kanalizaci. Stavební úřad rovněž dostatečně vysvětlil, že výšku stožárů veřejného osvětlení je třeba navrhnout s ohledem na podjezd nákladních vozidel, včetně vozů integrovaného záchranného systému. Výška stožárů není neobvyklá. Stavební úřad se dostatečně zabýval i námitkou shlukování osob v nočních hodinách. Žalovaný se s ním ztotožnil v závěru, že ze spisu nelze dovodit, že by se mělo parkoviště v nočních hodinách takto využívat.

II. Obsah žaloby

31. Podle žalobců se žalovaný řádně nevypořádal s jejich odvolacími námitkami, v nichž namítali rozpor rozhodnutí stavebního úřadu se zákonem i podzákonými právními předpisy, nepřezkoumatelnost zmíněného rozhodnutí a vady správního řízení.
32. Žalovaný aproboval společné povolení pro záměr, který má s ohledem na poměry dotčeného území a obecný charakter obce zásadní význam pro kvalitu života obyvatel. Podle § 94o odst. 1 písm. b) stavebního zákona je povinností správního orgánu mimo jiné posoudit, zda je záměr v souladu s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu z hlediska možnosti a způsobu napojení. Správní orgány v zásadě zcela rezignovaly na splnění povinností vyplývajících z § 94o odst. 1 písm. b) a § 94o odst. 3 stavebního zákona, neboť k nim v zásadě pouze konstatovaly a kviitovaly skutečnosti a deklarace vyplývající z projektové dokumentace stavebníka a souhlasných stanovisek dotčených orgánů, přestože k těmto stanoviskům má správní orgán přihlížet a zkoumat je podle samostatné podmínky uvedené v § 94o odst. 1 písm. c) stavebního zákona.
33. Přestože žalovaný obsáhle odůvodnil, proč považuje závěry stavebního úřadu za správné, neuvedl vlastní úvahy. Poukaz na rozhodnutí stavebního úřadu nelze akceptovat, protože v něm jsou uvedeny pouze deklarace souladu záměru s jednotlivými stanovisky bez jakéhokoli širšího pojetí a vlastních úvah ve smyslu § 94o odst. 1 písm. c) stavebního zákona. Totéž platí pro ověření účinků budoucího užívání stavby podle § 94o odst. 3 stavebního zákona. Ani v tomto případě není z napadeného rozhodnutí zřejmé konkrétní hodnocení stavebního záměru, ale jsou pouze konstatovány závěry stanovisek a hlukové studie (která však byla zpracována investorem) bez vzájemných souvislostí a vlastních správních úvah. Dotčené orgány se vyjadřují pouze k otázkám spadajícím do jejich působnosti a nenahrazují roli obecného stavebního úřadu, který má povinnost řádně posoudit záměr z hledisek uvedených v § 92 a § 111 stavebního zákona. Z těchto důvodů je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné.
34. Dále žalobci poukázali na § 13a odst. 1 písm. a) a e) vyhlášky č. 503/2006, o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění účinném od 20. 4. 2018 do 31. 12. 2023, podle kterého musí společné povolení obsahovat mimo jiné stanovení druhu a účelu stavby a vymezení území dotčeného vlivy stavby. I přes jistou snahu žalovaného (srov. stranu 8 druhý odstavec napadeného rozhodnutí) jeho rozhodnutí ani rozhodnutí stavebního úřadu zmíněné obligatorní náležitosti *expressis verbis* neobsahují. Zásadní je především nevymezení území dotčeného vlivy stavby. Z toho plyne, že žalovaný účinky budoucího užívání stavby neověřoval, čímž nedostál povinnost řídit se základními zásadami správní činnosti, zejm. zásadou ochrany práv a zájmů adresátů veřejné správy. Tyto formální vady jsou samy o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí

pro nezákonnost.

35. Žalovaný se dostatečně nevypořádal ani s námitkou nevypořádání občanskoprávních námitek. Podle stavebního zákona si má stavební úřad učinit úsudek o těchto námitkách sám, není-li dosaženo dohody mezi účastníky řízení [§ 89 odst. 6 a § 114 odst. 3 stavebního zákona]. V této souvislosti žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS, který vyložil pojem „pohoda bydlení“. Povinností správních orgánů bylo vypořádat se s každou námitkou, která se může týkat tzv. pohody bydlení. Žalovaný této povinnosti nedostál a námitky žalobců bagatelizoval poukazem na skutečnost, že pozemek žalobců již leží u sjezdu z dálnice, tudíž není namístě pohodu bydlení řešit. Nezohlednil však, že právě realizace sporného stavebního záměru může případně již zhoršenou pohodu bydlení dále podstatně zhoršit.
36. Dále žalobci namítli, že pokud povinnost zpracovat dokumentaci k provedení stavby podle § 92 odst. 1 stavebního zákona vyplývá přímo ze zákona, neuvedení této povinnosti ve společném povolení a rozhodnutí žalovaného znamená, že účastníci řízení nemají povědomí o tom, zda byla tato povinnost uložena a jakým způsobem na ni stavebník zareagoval. Napadené rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje ani odkaz na příslušnou právní úpravu.
37. Vadou správního řízení pak je skutečnost, že stavební úřad mezi podmínky společného povolení zařadil zcela nově závazné stanovisko orgánu životního prostředí ze dne 29. 5. 2020. Tento podklad je pro žalobce novum, s nímž neměli možnost se seznámit a vyjádřit se k němu. K argumentu žalovaného, že zmíněné stanovisko bylo od počátku součástí správního spisu, do kterého žalobci nenahlédli, žalobci namítají, že nahlížení do spisu není jejich povinností, ale právem. Nelze jim přitom klást k tíži, že svého práva nevyužili, a to zvláště za situace, kdy zákon účastníky řízení v tomto ohledu chrání zvláštním ustanovením. Podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) má totiž správní orgán povinnost seznámit účastníky řízení s podklady rozhodnutí. Tato povinnost slouží k ochraně účastníků, kteří (nepovinného) práva nahlédnout do spisu nevyužijí. Správní orgán má v tomto případě povinnost seznámit účastníky s podklady, které považuje za podstatné. Teprve pokud se v takovém případě účastníci k podkladům nevyjádří, má se skutečně za to, že nevyužili svého práva. Ani jeden z rozhodujících správních orgánů však zmíněnou povinnost nedodržel a účastníky se všemi podklady neseznámil. Ostatně stanovisko ze dne 29. 5. 2020 nebylo zmíněno v předchozím meritorním rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 17. 8. 2020.
38. Závěrem žalobci k tvrzené nepřezkoumatelnosti odkázali na výše uvedené argumenty a zdůraznili, že žalovaný neuvedl k jednotlivým námitkám vlastní úvahy, přičemž minimálně v otázce odkanalizování stavebního záměru není vůbec patrné, zda správní orgány vzaly v úvahu např. Plán rozvoje vodovodů a kanalizací Středočeského kraje, podle kterého byly stanoveny podmínky a možnosti odkanalizování příslušných lokalit v rámci Středočeského kraje. Nelze proto s jistotou konstatovat, že zohlednily veškeré podklady, regulativy, závazná stanoviska a doporučení, které se sporného záměru týkají.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobců

39. Žalovaný zopakoval, že stavební úřad je závaznými stanovisky vázán a přezkoumává je pouze z formální stránky. Odvolací námitky ani námitky uplatněné v řízení před správním orgánem nesměřovaly proti obsahu žádného z doložených závazných stanovisek, a proto

žalovaný ani stavební úřad nebyli povinni je vypořádávat v součinnosti s dotčenými orgány. Námitka týkající se budoucího užívání stavby byla uplatněna pouze v obecné rovině. V povolovacím řízení je možné zkoumat dopady užívání stavby na základě doložených podkladů, především projektové dokumentace a závazných stanovisek.

40. V případě námítky formálních vad (nevymezení území dotčeného vlivem stavby) není zřejmé, jak má tato skutečnost zasahovat do právní sféry žalobců. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč tuto vadu nepovažoval za důvod pro zrušení společného povolení. Tvzení žalobců, že se z důvodu této formální vady nemohl stavební úřad dostatečně zabývat účinky budoucího užívání stavby, nemůže obstát. Z odůvodnění společného povolení je zřejmé, že se stavební úřad dopady stavby zabýval.
41. K občanskoprávním námitkám žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a zdůraznil, že námitka týkající se pohody bydlení byla uplatněna pouze v obecné rovině. Také k námitkám týkajícím se povinnosti zpracovat dokumentaci k provádění stavby a závazného stanoviska odboru životního prostředí žalovaný odkázal na své rozhodnutí. K žalobci příkladmo zmíněnému Plánu rozvoje vodovodů a kanalizací Středočeského kraje žalovaný dodal, že správní spis takový podklad neobsahuje.
42. Žalobci v replice setrvali na námitce nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. K námitce nepřezkoumatelnosti související s požadavky vyplývajícími z § 94o odst. 1 a 3 stavebního zákona odkázali na rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 5. 8. 2016, č. j. 3 A 32/2016-81, podle kterého stavební úřad zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností, pokud reaguje na námitku pouze odkazem na stanovisko dotčeného orgánu. K nedostatečnému posouzení občanskoprávních námitok pak odkázali na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 5. 2001, sp. zn. 30 Ca 58/2001, podle kterého námitky týkající se obtěžování výhledem, kouřem, hlučností, prašností a zápachem z budoucího provozu nepřekračují rozsah pravomoci stavebního úřadu a dotčených orgánů, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 4. 2003, sp. zn. 22 Cdo 572/2003, podle kterého se lze domáhat ochrany proti hrozícím (budoucím) imisím v řízení podle stavebního zákona.
43. Žalobci jsou přesvědčeni o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť podle nich postrádá konkrétní argumentaci vyvracející jejich námitky. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí stavebního úřadu jsou pouze strojovým souborem obecných vyjádření, odkazů a deklarací týkajících se existence kladných závazných stanovisek, které jsou doplněny tvrzeními o nedostatku pravomoci a působnosti bez známek jakékoliv vlastní iniciativy rozhodujícího správního orgánu.
44. Osoby zúčastněné na řízení se k věci samé nevyjádřily [osoba zúčastněná na řízení 3) se vyjádřila pouze k návrhu na přiznání odkladného účinku a v tomto vyjádření zdůraznila, že záměr je navržen mimo centrum obce a v lokalitě bezprostředně sousedící s frekventovanou dálnicí, z hlediska životních podmínek proto záměr nepředstavuje pro obyvatele dotčené lokality žádnou zátěž].

IV. Okruh osob zúčastněných na řízení

45. Kromě osob zúčastněných na řízení uvedených v záhlaví tohoto rozsudku se jako osoba zúčastněná na řízení přihlásilo také Ředitelství silnic a dálnic ČR. Učinilo tak podáním odeslaným datovou zprávou dne 11. 6. 2021. Výzva k uplatnění práv podle § 34 s. ř. s. mu však byla doručena dne 18. 5. 2021, lhůta dvou týdnů uvedená ve výzvě tak marně uplynula

již dne 1. 6. 2021. Podle § 34 odst. 2 s. ř. s. lze učinit oznámení o uplatňování práv osoby zúčastněné na řízení pouze ve stanovené lhůtě. Ředitelství silnic a dálnic ČR proto osobou zúčastněnou na tomto řízení není.

V. Posouzení žaloby soudem

46. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobců dne 15. 4. 2021, žaloba byla podána dne 17. 5. 2021), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny požadované formální náležitosti. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
47. Soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky stanovené v § 51 odst. 1 s. ř. s. K důkazu navrženými rozhodnutími stavebního úřadu a žalovaného soud dokazování neprováděl, neboť jsou součástí správního spisu, kterým soud důkaz neprovádí, ale bez dalšího z něho vychází (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
48. Žaloba není důvodná.
49. S ohledem na obsah žalobních námitek považuje soud za vhodné „vytknout před závorku“ tři základní východiska.
50. Soud úvodem předesílá, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu (není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti). Žalobní bod je proto způsobilý projednání v té míře obecnosti, v níž je formulován. Míra precizace žalobních bodů pak do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, body 31 a 32).
51. Je třeba také připomenout, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení ve smyslu § 76 s. ř. s., které nebyly žalobcem výslovně namítány, pouze pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost či jiné vady, které by bránily přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, soud neshledal.
52. Dále soud upozorňuje, že správní řízení tvoří jeden celek (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39, či ze dne 26. 2. 2016, č. j. 6 As 293/2015-33), a proto i odůvodnění rozhodnutí prvního a druhého stupně je třeba posuzovat v jejich vzájemné souvislosti, tzn. že tato rozhodnutí se mohou z hlediska argumentačního navzájem doplňovat.

Závazná stanoviska

53. Žalobci s odkazem na § 94o odst. 1 písm. c) stavebního zákona vytýkají správním orgánům, že pouze odkázaly na závazná stanoviska a konstatovaly jejich závěry, aniž by připojily

vlastní úvahy a hodnocení. Na podporu svého argumentu odkazují na rozsudek městského soudu č. j. 3 A 32/2016-81, podle kterého stavební úřad zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností, pokud reaguje na námitku pouze odkazem na stanovisko dotčeného orgánu. Těmto námitkám soud nepřisvědčil.

54. Stavební zákon je založen na koncepci vzájemné součinnosti stavebních úřadů a dotčených orgánů státní správy (§ 4 odst. 2 stavebního zákona). Vychází z teze, že stavební úřady mají rozhodovat o věcech, které spadají do jejich působnosti a k jejichž posouzení mají dostatečnou odbornou kompetenci. Naopak ve věcech, v nichž stavební úřad nedisponuje dostatečnými odbornými znalostmi, je doplňují dotčené správní orgány, do jejichž působnosti daná oblast právní regulace spadá. Stavební úřad je jejich stanovisky vázán, neboť sám nedisponuje působností ani odbornou kompetencí v oblastech veřejné správy, které zastupují dotčené orgány státní správy. Stavební úřad plní v tomto ohledu roli „koordinátora“ a jeho úlohou je zajistit soulad mezi jednotlivými stanovisky. V pravomoci stavebního úřadu naopak není přezkoumávat stanoviska dotčených orgánů státní správy (viz např. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, č. 2167/2011 Sb. NSS).
55. Závazná stanoviska jsou obecně vymezena v § 149 odst. 1 správního řádu, podle kterého se jedná o *„úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány“* (zdůraznění doplněno). Podle citovaného ustanovení je tedy obsah závazného stanoviska dotčeného orgánu závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, proto pro takové stanovisko neplatí zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu, přestože se jedná o jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí, tzv. subsumovaný správní akt (viz např. výše zmíněný rozsudek č. j. 5 As 56/2009-63).
56. Na této koncepci je založen i žalobci odkazovaný § 94o odst. 1 písm. c) stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2023, podle kterého byl stavební úřad povinen ve společném územním a stavebním řízení posuzovat, *„zda je stavební záměr v souladu s požadavky [...] zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů“* (zdůraznění doplněno).
57. Stavební úřad proto nepochybil, pokud ze souhlasných závazných stanovisek vycházel a zapracoval jejich podmínky do výroku společného povolení. Nebyl naopak povinen ve společném povolení odůvodňovat, proč se stanovisky souhlasí, ani je jinak hodnotit. Takový postup by popíral jejich závazný charakter.
58. Obdobně ani odvolací orgán nemůže sám posuzovat věcný obsah závazného stanoviska. *„Přezkum závazného stanoviska, jehož obsahem je správní orgán vázán, je z povahy věci nemožné provést v gesci tohoto, tj. odvolacího, správního orgánu (v opačném případě by se nemohlo jednat o stanovisko závazné) a správní řád jej proto upravuje obecně v ustanovení § 149 odst. 4, dle kterého „[j]estliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska“*“ rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65, bod 35 (citované ustanovení bylo s účinností od 1. 1. 2018 přesunuto do odstavce 5 a s účinností od 1. 1. 2021 do odstavce 7).
59. Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud dodal, že *„odvolací správní orgán je povinen vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska právě v důsledku uplatnění takových*

námitek, které směřují proti závěrům závazného stanoviska. Je-li tedy závazné stanovisko potvrzeno závazným stanoviskem nadřízeného orgánu, pak dle Nejvyššího správního soudu obvykle postačí ty odvolací námitky, pro něž bylo další závazné stanovisko vyžádáno, vypořádat v rámci rozhodnutí o odvolání odkazem na (v nynější věci potvrzující) závazné stanovisko, doplněné případně citací příslušné jeho části. Naopak není úkolem odvolacího správního orgánu potvrzující závazné stanovisko pro odvolatele blíže interpretovat a posuzovat jeho zákonnost, přezkoumatelnost, věcnou správnost či další obdobné otázky. Takový přezkum původního závazného stanoviska měl být proveden v rámci vydání potvrzujícího (či měnícího) závazného stanoviska, přičemž pokud je v tomto ohledu navazující závazné stanovisko nedostačující, lze se jeho přezkumu domáhat až v případném soudním řízení správním o žalobě proti finálnímu rozhodnutí odvolacího správního orgánu“ (bod 35).

60. Je třeba dodat, že v návaznosti na tyto závěry Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu č. j. 3 A 32/2016-81, na který se žalobci v nyní posuzované věci odvolávají. Základní východisko jejich argumentace týkající se nakládání se závaznými stanovisky tedy vychází z rozsudku, který v kasačním přezkumu neobstál.
61. Pokud se žalobci domnívali, že závazná stanoviska, která byla podkladem společného povolení, byla vadná, mohli vznést vůči nim námitky v odvolání. V takovém případě by byl žalovaný povinen vyžádat si potvrzení nebo změnu napadeného závazného stanoviska u nadřízeného dotčeného orgánu. Žalobci však v odvolání žádné námitky vůči obsahu závazných stanovisek nevznесли. Stavebnímu úřadu vytýkali pouze to, že ze závazných stanovisek bez dalšího vycházel, aniž uvedl vlastní úvahy, ale netvrdili, že byla závazná stanoviska nezákonná, nedostatečně odůvodněná, vycházela z nedostatečně zjištěného skutkového stavu apod. Ostatně ani v žalobě netvrdí, že mělo být vyžádáno stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu, ale setrvávají na argumentaci uvedené v odvolání. Jak již soud vysvětlil výše, tento jejich výchozí předpoklad byl nesprávný.
62. Obdobný závěr lze učinit ve vztahu k námitce, podle níž správní orgány pouze konstatovaly závěry hlukové studie. Hluková studie není závazným stanoviskem, ale je (nepovinným) podkladem pro závazné stanovisko orgánu ochrany veřejného zdraví. Tím je hygienická stanice, která se s hlukovou studií seznámila a vydala k záměru kladné závazné stanovisko, neboť dospěla k závěru, že hlukové limity budou splněny. Neshledala přitom, že by bylo nutné přijmout protihluková opatření. Jako podmínku souhlasu se záměrem uvedla pouze požadavek, aby bylo dodržení hlukových limitů ověřeno měřením ke kolaudaci stavby. Tento požadavek stavební úřad začlenil do podmínky č. 12 výroku III společného povolení (viz výše bod 8).
63. Ve vztahu k námitkám proti hlukové studii Nejvyšší správní soud zdůraznil, že posuzování hlukové zátěže je „komplexní a výrazně odbornou disciplínou, lze vyžadovat, aby byly námitky proti způsobu a závěrům takového měření podpořeny oponentní odbornou analýzou podobné úrovně. V opačném případě nelze očekávat ani vyžadovat, aby správní soud důsledně přezkoumal všechny aspekty hlukové zátěže v prostoru a čase, které se žalobci zdají nejasné, nepřesné nebo účelové, a soudní přezkum se omezuje na eliminaci excesů výkonu veřejné správy, které jsou na úseku ochrany veřejného zdraví seznatelné a zřejmé“ (rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2022, č. j. 2 As 86/2020-134, bod 63; lze dodat, že citovaný rozsudek řešil velmi obdobnou situaci – stěžovatel nesouhlasil s umístěním stavby obchodního domu Kaufland v blízkosti svého domu a zároveň se dané místo nacházelo v blízkosti dálnice).
64. Žalobci v průběhu správního řízení (ani v žalobě) nejenže nepředložili vůči hlukové studii

oponentní odbornou analýzu, ale netvrdili ani, že by hluková studie byla vadná, např. proto, že použila nesprávnou metodologii, že jsou výpočty nesprávné, že opomněla při měření zohlednit některé podstatné aspekty apod. Stejně jako v případě závazných stanovisek vytkli stavebnímu úřadu a žalovanému pouze to, že k hlukové studii neučinili vlastní hodnocení. Jak však vyplývá z výše uvedeného, k věcnému hodnocení či přezkoumávání hlukové studie neměl stavební úřad odbornou kompetenci, posouzení ochrany proti hluku bylo v gesci orgánu ochrany veřejného zdraví (hygienické stanice), vůči jehož závaznému stanovisku mohli žalobci vznést konkrétní námitky (včetně konkrétního zpochybnění hlukové studie jakožto jeho podkladu). To však žalobci neučinili. Žalovaný tedy nebyl povinen vyžádat potvrzení nebo změnu stanoviska u nadřízeného dotčeného orgánu. Ostatně takovou žalobní námitku žalobci ani nevznесли.

65. Soud tedy shrnuje, že stavební úřad ani žalovaný nebyli povinni (ani oprávněni) hodnotit obsah závazných stanovisek a hlukové studie. Požadavek žalobců, aby stavební úřad a žalovaný doplnili ve vztahu k těmto podkladům vlastní úvahy a hodnocení, je proto nedůvodný. Tím však pochopitelně nemá být řečeno, že konstatováním obsahu závazných stanovisek či hlukové studie jsou automaticky vypořádány také související občanskoprávní námitky. Míra nezbytného odůvodnění však bude vždy záviset na obsahu a hloubce argumentace účastníka, který se záměrem nesouhlasí (viz dále zejm. body 73 a 74).

Občanskoprávní námitky

66. Žalobci namítají, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s jejich občanskoprávními námitkami týkajícími se tzv. pohody bydlení.
67. V případě tzv. občanskoprávních námitek jde ve své podstatě o vyřešení střetu dvou práv – na jedné straně práva vlastníka na nakládání s jeho pozemkem jím zamýšleným způsobem (umístění a realizace stavby) a na druhé straně práva souseda na ochranu před nepřiměřenými imisemi vznikajícími při provádění a následném užívání stavby. Ke kolizi těchto dvou práv dochází v městské či vesnické zástavbě pravidelně. Každé území prochází určitým urbanistickým vývojem a (je-li to v souladu s územně-plánovací dokumentací a při respektu k právům a právem chráněným zájmům dotčených osob) nelze spravedlivě požadovat, aby se stalo nezměnitelným, zakonzervovaným skanzenem, v němž bude na věky zachován stavební *status quo*.
68. V jádru každého územního a stavebního řízení proto vždy stojí nutnost vážit různé zájmy dotčených subjektů. Rozhodnou hranicí pro určení intenzity nežádoucích vlivů budoucích staveb na okolí (imise) je tzv. „přípustná míra“, kterou je třeba rozumět „míru přiměřenou poměrům“ (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2008, č. j. 9 As 82/2007-120, nebo ze dne 23. 1. 2019, č. j. 6 As 174/2018-32, bod 27). Tuto míru je třeba posuzovat vždy individuálně, a to s ohledem na místní poměry a konkrétní okolnosti věci (viz rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2012, č. j. 8 As 20/2011-131, bod 21). Jinými slovy, součástí každého urbanizovaného prostředí jsou určité typické rušivé vlivy, které tím či oním způsobem znesnadňují žití v něm a zároveň spoluvytvářejí „místní poměry“. Stavební záměr lze hodnotit jako nepřiměřený místním poměrům tehdy, jestliže se jeho očekávané negativní vlivy na okolí mají vymykat ustáleným poměrům buď svou intenzitou nebo druhově (rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, bod 39).
69. Ke způsobu vypořádání tzv. občanskoprávních námitek, mezi něž patří námitky budoucích imisí, lze odkázat zejm. na poslední zmíněný rozsudek č. j. 6 As 171/2019-37, podle něhož by měl být správný postup takový, že stavební úřad nejprve občanskoprávní námitku, na

jejímž řešení se účastníci nedokázali dohodnout, posoudí z hlediska veřejného práva (na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem), a neshledá-li s veřejným právem rozpor, učiní si následně o důvodnosti občanskoprávních námitek úsudek, aby mohl rozhodnout ve věci samé (srov. § 89 odst. 6 větu druhou, § 94n odst. 4 větu druhou a § 114 odst. 3 větu druhou stavebního zákona). Stavební zákon neuvádí, podle jakých dalších kritérií si má stavební úřad svůj úsudek učinit, podle Nejvyššího správního soudu musí nicméně zahrnout do své úvahy i soukromoprávní hlediska a měl by analogicky aplikovat § 1013 občanského zákoníku (jakkoli ten striktně vzato dopadá jen na imise již existující, nikoli na imise budoucí).

70. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud také připomněl, že kritéria pro úsudek stavebního úřadu o občanskoprávní námitce v praxi do značné míry splývají s posuzováním zachování kvality prostředí (dříve „pohody bydlení“) podle § 20 a § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využití území, účinné do 31. 12. 2023. Povinnost zachovat kvalitu prostředí je sice povšechný veřejnoprávní požadavek zahrnující celé okolí stavby a projevující se zejména v odstupech od okolních staveb, jejichž dodržení musí stavební úřad hodnotit z moci úřední (tedy i bez námítky účastníka řízení), zatímco možný negativní vliv stavebního záměru na způsob užívání konkrétní sousední nemovitosti zkoumá stavební úřad pouze na základě občanskoprávní námítky dotčeného vlastníka, nicméně i tak je zjevné, že veřejnoprávní a soukromoprávní hlediska při posuzování budoucích stavebních záměrů vykazují jistý překryv. Nelze tedy požadovat po stavebních úřadech, aby je striktně odlišovaly. Podstatné je, zda se s nimi k námitce účastníka věcně vypořádají.
71. Podle zmíněného rozsudku je tedy úkolem stavebního úřadu, aby na základě námítky uplatněné v řízení posoudil, zda stavebník nehodlá přivádět imise přímo na pozemek jiného vlastníka, což § 1013 odst. 1 občanského zákoníku výslovně zapovídá: *„Vlastník se zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod“* (zdůraznění doplněno). Musí pak také zvážit, zda nehrozí, že imise budou na pozemek jiného vlastníka vnikat v míře nepřiměřené místním poměrům, přičemž budou podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku. Stavbu, která by měla takto intenzivní negativní účinky na okolí, by stavební úřad do území neměl vpustit nebo by měl ke snížení těchto dopadů stanovit omezující podmínky.
72. Dále je třeba zdůraznit, že správní orgán se sice nemůže spokojit s tím, že imise nepřekračují hygienické limity, pokud má být ale imise nepřekračující veřejným právem stanovené limity shledána nepřiměřenou místním poměrům, měl by být dán zvláštní důvod, proč je v daném případě zapotřebí vyššího standardu ochrany obtěžovaného (viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 145/2020-36, body 38 a 39). Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal též na obdobnou judikaturu civilních soudů a citoval z rozsudku ze dne 25. 10. 2017, sp. zn. 22 Cdo 3859/2017, ve kterém Nejvyšší soud konstatoval: *„Pokud imise stíněním v daném případě nepřekračují veřejnoprávní limity, neznámá to sice, že imisní žalobě nemůže být vyhověno, pro vyhovění by ovšem měly být dány odpovídající důvody, které vyžadují pečlivé zvážení okolností konkrétního případu, protože lze vycházet primárně z předpokladu, že při dodržování veřejnoprávních norem zpravidla nepůjde ani o nepřípustnou imisi v režimu § 1013 odst. 1 o. z.“* (zdůraznění doplněno). Také např. v rozsudku ze dne 1. 7. 2021, č. j. 2 As

134/2019-104 (bod 47), Nejvyšší správní soud odůvodnil neúspěch občanskoprávních námitek nedostatečného oslunění, obtěžování (nočním) světlem a hlukem tím, že stěžovatelka konkrétně nezpochybnila závěry o dodržení normového požadavku na zachování oslunění či dodržení hygienických limitů.

73. V případě občanskoprávních námitek je proto třeba, aby účastník řízení podložil svá tvrzení důkazy (rozsudek č. j. 5 As 145/2020-36, bod 42). Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal na svůj dřívější rozsudek ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014-36, ve kterém upozornil, že stavební úřad má sice podle § 3 správního řádu povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nelze však přehlížet, že řešení „čistých“ občanskoprávních námitek ve stavebním řízení se svou podstatou blíží soudnímu rozhodování v občanskoprávním sporu. Proto není namístě klást na bedra správního orgánu povinnost zjišťovat skutkový stav jen na základě pouhých tvrzení dotčeného účastníka řízení v takovém rozsahu, jaký si vyžaduje posouzení souladu stavby s veřejnoprávními požadavky. Za rozumný lze podle Nejvyššího správního soudu označit požadavek, *„aby účastník vznášející občanskoprávní námitku **důkazně podložil** svá tvrzení **alespoň do té míry, aby na straně stavebního úřadu vyvolal důvodné pochybnosti** o tom, zda stavba způsobuje (příp. bude způsobovat) obtěžování nad míru přiměřenou poměrům či nikoliv (přiměřeně lze odkázat na důkazní standard ve sporných řízeních podle § 141 odst. 4 správního řádu). Podaří-li se vlastníkově sousední nemovitosti objektivně vyvolat popsané pochybnosti na straně stavebního úřadu, přesouvá se důkazní břemeno, tedy povinnost prokázat, že k obtěžování nad míru přiměřenou poměrům nedochází (příp. nebude [do]cházet) na stavebníka, který usiluje o zpětnou legalizaci své stavby.“* Přestože se rozsudky č. j. 5 As 145/2020-36 a č. j. 6 As 207/2014-36 týkaly dodatečného povolení stavby, výše zmíněné požadavky na důkazní podložení občanskoprávních námitek souseda je plně aplikovatelné i pro společné územní a stavební řízení.
74. Hloubka posouzení občanskoprávní námitky ze strany stavebního úřadu bude proto záviset na tom, jakými důkazy ji namítající podloží. Stavební úřad posuzuje budoucí stavbu a občanskoprávní výhrady sousedů proti ní podobně, jako by to činil soud v občanském soudním řízení v rámci sousedské žaloby brojící proti imisím. Na kvalitu odůvodnění rozhodnutí stavebních úřadů o občanskoprávních námitkách přitom nelze klást přehnané nároky. Stavební úřad zůstává stále primárně úřadem. Jeho hlavním úkolem je posoudit soulad záměru s veřejným zájmem a požadavky veřejného práva. Práci civilního soudu dělá takříkajíc „na vedlejší úvazek“. Drobné deficity odůvodnění napadeného rozhodnutí stran občanskoprávních námitek proto může napravit i soud v soudním řízení správním (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2022, č. j. 30 A 123/2021-216, body 48 až 50).
75. Na základě těchto východisek soud posoudil žalobní námitku, podle níž se správní orgány dostatečně nevypořádaly s občanskoprávními námitkami žalobců, a shledal ji nedůvodnou, neboť občanskoprávní námitky uplatněné v průběhu správního řízení byly pouze obecné, nebyly ničím podloženy, a nebyly proto způsobilé vyvolat důvodné pochybnosti o tom, zda stavba bude způsobovat obtěžování imisemi nad míru přiměřenou poměrům ve smyslu výše shrnuté judikatury. Z tohoto důvodu i relativně stručné odůvodnění správních orgánů z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí.
76. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že přestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento

závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2019, č. j. 2 As 224/2018-46, bod 33 a judikaturu tam citovanou). Je také třeba připomenout, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost naopak není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2024, č. j. 7 As 38/2023-21, bod 15 a judikaturu tam citovanou). Vady, které by znemožňovaly rozhodnutí stavebního úřadu ve spojení s rozhodnutím žalovaného k žalobním námitkám přezkoumat, soud neshledal.

77. Žalobci žalovanému vytýkají, že nesprávně považoval vypořádání občanskoprávních námitek stavebním úřadem za dostatečné. Této námitce soud nepřisvědčil a ve shodě se žalovaným považuje odůvodnění týkající se občanskoprávních námitek odpovídající míře obecnosti, v níž byly formulovány. Námitky související s kvalitou prostředí totiž byly formulovány převážně jako požadavky, aniž by však byly uvedeny konkrétní a podložené argumenty nasvědčující tomu, že reálně hrozí obtěžování imisemi nad míru přiměřenou poměrům. Ani v žalobě žalobci nijak konkrétně neargumentují a neupřesňují, jaké konkrétní skutečnosti měly správní orgány podle žalobců opomenout nebo nesprávně posoudit. Žalobní argumentace se omezuje na obecné tvrzení o nevypořádání občanskoprávních námitek a námitku, že poukaz na blízkost dálnice je bagatelizací. Soud naopak souhlasí se správními orgány, že dosavadní poměry v místě a okolí sporné stavby jsou z podstatné míry ovlivněny skutečností, že pozemek a rodinný dům žalobců se nacházejí v blízkosti dálnice a sjezdu z dálnice. Pokud na tuto skutečnost žalovaný poukázal, nejednalo se o bagatelizaci námitek žalobců, ale o podstatný faktor, který je třeba vzít v úvahu při posouzení, zda imise spojené se spornou stavbou budou překračovat míru přiměřenou poměrům. Tvrdí-li žalobci v žalobě, že realizace sporného stavebního záměru může případně již zhoršenou pohodu bydlení dále podstatně zhoršit, toto tvrzení nekonkretizují ani ničím nedokládají.
78. V námitkách ze dne 7. 7. 2020 žalobci uvedli, že záměr neřeší dopad několikanásobného nárůstu počtu vozidel přijíždějících z dálnice a okolních obcí. Vytvářený hluk, vibrace, prach, výfukové zplodiny a světelný smog musí být podle nich řešeny současně se stavbou areálu. Problém se podle nich týká hlavně domů v jižní části ulice O., která již není kryta na západ od plánovaného areálu několikametrovým ozeleněným hliněným valem. S takovým valem počítá obec při další výstavbě rodinných domů v části obce N. K. severně od plánovaného areálu. Žalobci proto požadovali, aby způsob ochrany obyvatel od příjezdové komunikace byl vyřešen hliněným ozeleněným valem a stal se nedílnou součástí dokumentace, nejen dohody investora s obcí.
79. Z popsané námitky nevyplývalo, že by žalobci považovali záměr z důvodu nárůstu počtu vozidel a s tím spojených imisí za nepřijatelný, ale požadovali, aby v rámci vydání společného povolení bylo uloženo stavebníkovi vytvořit hliněný ozeleněný val, který by je před imisemi lépe chránil. Žalobci neupřesnili, kde by měl být podle nich val umístěn, ale s ohledem na to, že ve zmíněné námitce poukazovali na nárůst vozidel, která budou přijíždět k areálu z dálnice a z okolních obcí, a s ohledem na to, že na západní straně areálu projektová dokumentace i společné povolení s přírodním oddělovacím valem výšky min. 1,5 m počítají (viz popis záměru ve výroku společného povolení výše v bodu 4), se lze domnívat,

že měli na mysli vytvoření valu mezi příjezdovou komunikací (tj. pozemky parc. č. XH a parc. č. XG) a jejich pozemkem.

80. Oba správní orgány k tomu uvedly, že nemohou upravovat projektovou dokumentaci, nevyplývá-li požadavek na úpravu ze závazných stanovisek. K tomu lze odkázat zejména na závazné stanovisko hygienické stanice, které skutečně žádný požadavek na vytvoření valu, který by bránil imisím, nepožaduje (k požadavkům hygienické stanice viz dále bod 85). Soud považuje rovněž za relevantní, že pozemky parc. č. XH a parc. č. XG tvořící komunikaci stejně jako k ní přiléhající pozemek parc. č. XA jsou ve vlastnictví obce a pozemek parc. č. XJ je ve vlastnictví třetí osoby. Pozemky, na nichž by patrně měl být zřízen žalobci požadovaný val, tedy nejsou ve vlastnictví stavebníka, stavební úřad proto nemohl uložit stavebníkovi provést terénní úpravy na cizím pozemku bez souhlasu jeho vlastníka. Takový postup by byl rozporný se zákonem a vlastnickým právem majitelů dotčených pozemků.
81. Jak již soud nastínil výše, s vytvořením přírodního valu v západní části areálu, pro nějž bylo vydáno společné povolení, projektová dokumentace počítá a stavební úřad jej zahrnul do výroku společného povolení v rámci popisu schváleného záměru. K tomuto valu se žalobci v průběhu správního řízení ani v žalobě nijak nevyjádřili a netvrdili, že by nebyl způsobilý eliminovat přinejmenším část imisí (zejm. světelného smogu a hluku), které budou vznikat užíváním staveb a parkoviště v obchodním areálu, včetně příjezdu vozidel z dálnice. Pro úplnost lze dodat, že součástí projektové dokumentace je projekt ozelenění, který předpokládá výsadbu celkem 77 ks stromů, keřové patro a travnaté plochy. Převážná část této zeleně je navržena právě v západní části areálu přiléhající ke komunikaci tak, aby tvořila přírodní bariéru mezi záměrem a jeho okolím (k námitce, že se jedná o opadavé stromy, viz dále bod 90).
82. K hlukovým imisím žalobci v námitkách ze dne 7. 7. 2020 dále uvedli, že z důvodu hlukové zátěže požadují přemístit předzahrádku McDonald's na jihovýchodní stranu směrem k prodejně Billa. Zdrojem odrazu hluku od projíždějících vozidel bude podle nich také palisádový obrubník oddělující areál od komunikace. Dále požadovali, aby před zahájením stavby bylo provedeno kompletní 24hodinové měření hluku v rodinných domech uvedených v hlukové studii a následně bylo provedeno další měření po zprovoznění celého areálu. Na základě závěrů měření pak mají být podle žalobců stanovena závazná opatření pro stavebníka.
83. Předně je třeba poukázat na to, že stavebník vyhověl námitce týkající se palisádového obrubníku a ze záměru jej odstranil.
84. Pro hodnocení dostatečnosti vypořádání zbývajících námitek týkajících se hluku soud považuje za podstatné, že z námitek nijak neplynulo, že bude docházet k obtěžování hlukem *nad míru přiměřenou poměrům*. Jednalo se pouze o požadavky žalobců, z nichž nevyplývalo, že by byly založeny na něčem jiném než pouze na jejich subjektivním názoru. Jak již soud výše zdůraznil, k tomu, aby mohla být občanskoprávní námitka důvodná, musí účastník řízení dostatečně konkrétně tvrdit a důkazně podložit svá tvrzení alespoň do té míry, aby na straně stavebního úřadu vyvolal důvodné pochybnosti (srov. výše bod 73). V situaci, kdy zde existovalo kladné závazné stanovisko hygienické stanice, proti jehož obsahu žalobci nijak nebrojili, bylo na žalobcích, aby dostatečně konkrétně tvrdili a doložili, že zde existuje zvláštní důvod, pro který je v daném případě zapotřebí vyššího standardu ochrany (srov. výše bod 72). Nic takového však z jejich námitek nevyplývá a žádnou konkrétní argumentaci žalobci nenabídli ani v žalobě.

85. Hygienická stanice v závazném stanovisku požadovala, aby bylo po dokončení stavby přímým měřením akustického tlaku A z provozu stacionárních zdrojů a z dopravy na parkovišti (včetně zásobování) prokázáno splnění hygienických limitů v chráněném venkovním prostoru stavby nejbližší obytné zástavby ve dne i v noci v souladu s požadavky příslušných právních předpisů. Výsledky mají být zaslány hygienické stanici před kolaudací. Tento požadavek byl začleněn do podmínky č. 12 výroku III společného povolení. Tvrdili-li žalobci, že má být provedeno ještě další měření, neuvedli pro takový požadavek žádné argumenty. Nic jim rovněž nebránilo, aby takové měření stavebnímu úřadu předložili.
86. Správní orgány v souladu s výše citovanou judikaturou při posouzení námitky hlukových imisí vyšly nejprve ze závazného stanoviska hygienické stanice, a posoudily tak záměr z hlediska veřejného práva (srov. výše bod 69). Vzhledem k tomu, že žalobci nevznesli žádné námitky proti obsahu tohoto závazného stanoviska ani hlukové studie, která byla jeho podkladem, a netvrdili tedy rozpor s veřejným právem, nebyl žalovaný povinen se v této otázce obrátit na nadřízený dotčený orgán.
87. Odkázaly-li tedy správní orgány k hlukovým námitkám především na hlukovou studii a kladné stanovisko hygienické stanice, nelze v tom spatřovat pochybení, neboť z tvrzení žalobců nevyplývaly žádné zvláštní skutkové okolnosti, na základě kterých by bylo potřeba podrobněji posoudit, zda nehrozí obtěžování hlukem nad míru přiměřenou poměrům (srov. výše body 72 a 73). K hluku způsobenému vozidly sjíždějícími z dálnice ještě před tím, než se dostanou do areálu, kterým se hluková studie nezabývá, žalobci uvedli pouze požadavek na zřízení ozeleněného hliněného valu (srov. výše body 78 až 81).
88. Lze dodat, že z projektové dokumentace vyplývá odhad, že areál navštíví denně cca 470 aut. Žalobci tento údaj nijak nezpochybnili a nenabídli žádnou konkrétní (natož podloženou) argumentaci, že toto navýšení oproti množství vozidel, která již nyní sjíždějí z dálnice v blízkosti jejich domu, navýší imise natolik, že by měl stavební úřad nařídít nějaká opatření k jejich eliminaci. V této souvislosti je relevantní rovněž argument žalovaného, že zvýšení dopravy bylo zřejmé již v době, kdy byla předmětná lokalita určena územním plánem pro občanskou vybavenost obce, a žalobci proti tomuto funkčnímu vymezení daných pozemků nebrojili.
89. Dále v námitkách ze dne 7. 7. 2020 žalobci nesouhlasili s osvětlením areálu ve výšce 6 m s tím, že se jedná o výšku patra jejich rodinného domu, a požadovali přízemní osvětlení. Podotkli, že odstínění prostřednictvím listnatých stromů je řešením jen po 6 měsících v roce, proto požadovali doplnění hustých neopadavých dřevin.
90. S ohledem na vzdálenost domu žalobců od areálu (několik desítek metrů), již existující zeleň mezi jejich pozemkem a pozemní komunikací a navržený hliněný ozeleněný val doplněný zelení (byť opadavou) v západní části areálu bylo možné po žalobcích požadovat podrobnější a podloženou argumentaci, z níž by vyplývalo, že hrozí obtěžování světelným smogem nad míru přiměřenou poměrům a že právě uvedené skutečnosti k ochraně před světelnými imisemi nepostačují. Takovou argumentaci námitky neobsahovaly, proto lze považovat za dostatečné, pokud stavební úřad poukázal na to, že snížení výšky stožárů není technicky možné z důvodu podjezdu nákladních vozidel a vozidel integrovaného záchranného systému. V odvolání žalobci vyjádřili pouze přesvědčení, že požadovaná změna výšky stožárů technicky možná je, aniž by však nabídli konkrétní návrh řešení. V žalobě se k této otázce konkrétně vůbec nevyjádřili.
91. Zcela obecná byla také související námitka, že svítící reklamy umístěné u vjezdu do areálu

jsou „příliš vysoké“. Žalobci v této souvislosti požadovali sjednocení provozní doby Billy a McDonald's a vypnutí osvětlení i reklamy po jejím skončení. Stavební úřad k tomu konstatoval, že výška pylonů a reklam je standardní pro tento typ provozoven, a odkázal na vyjádření stavebníka, že v době uzavření provozoven bude vypnuto osvětlení budov i reklam. Vzhledem ke skutečnosti, že ve stavebním řízení nemůže být řešena provozní doba obchodů, lze považovat toto odůvodnění stavebního úřadu za dostačující. Odvolací ani žalobní námitky opět neobsahují konkrétní konkurující argumentaci.

92. Dále žalobci v námitkách ze dne 7. 7. 2020 uvedli, že považují umístění odčerpávacích stanovišť jen několik metrů od zástavby rodinných domů za nevhodné, neboť při četnosti odčerpávání splašků každých pět dní bude docházet k obtěžování zápachem odčerpávaných splašků a exhalacemi čerpacích vozidel. Proto požadovali přemístění zálivů na čerpání splašků do východní části areálu.
93. Ani z této námitky nevyplývalo nic konkrétního, co by nasvědčovalo, že bude docházet k obtěžování pachem *nad míru přiměřenou poměrům*. Vzdálenost rodinného domu žalobců od západního okraje areálu, kde mají být umístěny odčerpávací stanoviště pro splašky, není v řádů jednotek metrů, ale desítek metrů. Stavební úřad k této námitce vysvětlil, že přemístění jímek a zálivů pro přečerpávání splašků není technicky možné, kanalizace je řešena jako gravitační a navržené umístění zohledňuje budoucí napojení na veřejnou kanalizaci. Dodal, že žumpy splňují požadavky § 4 vyhlášky o technických požadavcích na stavby. Žalobci tyto argumenty v odvolání ani v žalobě nijak nezpochybnili. V odvolání dokonce připustili, že respektují pravidla zmíněné vyhlášky a „budoucí změnu, tj. že žumpy není možné přesunout vzhledem k budoucímu napojení na kanalizaci“, a dodali, že požadují přesunutí zálivů, nikoliv žump. Tento požadavek ovšem nedává smysl, neboť pojem „záliv“ není použit ve smyslu výběžku vodní plochy do pevniny. Zálivy, o nichž hovoří projektová dokumentace, jsou parkovací zálivy, tzn. jedná se pouze o parkovací místa přiléhající k pozemní komunikaci tak, aby mohl fekální vůz odčerpat splašky z odpadních jímek. Pokud žalobci souhlasili s tím, že odpadní jímky není možné přesunout z technických důvodů, pak postrádá smysl, aby požadovali přesun míst pro parkování vozidel, která z těchto jímek budou odčerpávat splašky. Krom toho lze dodat, že ze správních rozhodnutí vyplývá, že odčerpávání splašků z odpadních jímek je pouze dočasným řešením a že se výhledově počítá s napojením areálu na veřejnou kanalizaci po zvýšení kapacity obecní ČOV.
94. Požadavek na snížení parkovacích míst v areálu ze 100 na 60 žalobci v námitkách ze dne 7. 7. 2020 odůvodnili pouze tak, že teoretický výpočet je nižší a že by se ušetřená parkovací místa mohla využít ve prospěch zeleně a pro přemístění míst na odčerpávání splašků. Z tohoto požadavku nijak nevyplývalo, že by počet parkovacích míst měl za následek imise převyšující míru přiměřenou poměrům. Jednalo se pouze o subjektivní požadavek, který nelze považovat za občanskoprávní námitku. Stejně tak občanskoprávní námitkou, která by mohla být řešena ve společném územním a stavebním řízení, není požadavek na to, aby areál nebyl využíván jako odpočívadlo pro kamiony, aby se v něm v noci neshlukovaly rizikové osoby, aby byl po ukončení provozní doby znemožněn vjezd nebo aby byl vjezd do areálu řízen závorami. K těmto požadavkům se správní orgány vyjádřily dostatečně (viz výše body 9, 25 a 30).
95. Konkrétní a podložené důvody, které by zakládaly důvodné podezření, že dojde k obtěžování imisemi nad míru přiměřenou poměrům, žalobci neuvedli ani v odvolání. Jejich argumentace se zaměřovala především na tvrzení o nedostatečném vypořádání

občanskoprávních námitek stavebním úřadem, obecné konstatování, že záměr bude spojen s „výrazným nárůstem imisí všeho druhu“, a citaci judikatury k pojmu „pohoda bydlení“. Jak vyplývá již z výše uvedené argumentace, s ohledem na obecnost námitek ze dne 7. 7. 2020 nelze stavebnímu úřadu důvodně vytýkat, že se jimi nezabýval podrobněji. Závěry správních orgánů k občanskoprávním námitkám pak nevyvrací ani žaloba, z níž nijak nevyplývá, že by zde skutečně existovalo důvodné podezření, že dojde k obtěžování imisemi nad míru přiměřenou poměrům, a že by správní orgány tuto otázku nesprávně posoudily (srov výše bod 35). Z žaloby není ani zřejmé, kterými konkrétními argumenty se měl žalovaný opomenout zabývat.

96. Závěrem k tomuto okruhu námitek soud dodává, že úkolem stavebního úřadu je, aby v řízeních podle stavebního zákona předcházel případným sporům plynoucím z překročení míry přiměřené poměrům. Pokud by se ale přes všechny předpoklady projevovaly v budoucnu dopady užívání stavby na okolí jako mimořádně obtěžující, mají sousedé stavebníka obecnou možnost bránit se proti tomu občanskoprávní žalobou, tudíž nemají uzavřenou cestu k účinné soudní obraně (viz rozsudkem č. j. 6 As 171/2019-37). Ke střetu veřejnoprávní a soukromoprávní ochrany subjektivních práv ve stavebním řízení a při užívání staveb lze rovněž odkázat i na závěry NSS uvedené např. v rozsudku ze dne 15. 8. 2017, č. j. 2 As 155/2017-65: „*Veřejnoprávní ochrana je sice mj. poskytována preventivně pro futuro z důvodu ochrany sousedících osob a předcházení možným sporům budoucím, které lze předvídat již ve fázi rozhodování o umístění a povolení stavby (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 1999, sp. zn. 2 Cdon 1889/97, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2001, sp. zn. 22 Cdo 2929/99, č. C 794, sv. 11 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu). Ovšem v případě potenciálního budoucího zásahu, který je nahodilý, málo pravděpodobný, anebo který přesahuje rozumné nároky na řízení podle stavebního zákona, již poskytuje ochranu soukromoprávní žaloba*“ (bod 34, shodně též např. rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 37/2015-46).

Seznámení s podklady rozhodnutí

97. Žalobci namítli porušení § 36 odst. 3 správního řádu a tvrdili, že neměli možnost seznámit se se závazným stanoviskem orgánu životního prostředí ze dne 29. 5. 2020 a vyjádřit se k němu. Této námitce soud nepřisvědčil.
98. Podle § 36 odst. 2 správního řádu mají účastníci „*právo vyjádřit v řízení své stanovisko*“ a podle odstavce 3 téhož ustanovení platí, že „*[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*“
99. K rozdílnému účelu citovaných dvou ustanovení lze odkázat např. na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2013, č. j. 5 Ca 117/2009-39, který vysvětlil, že „*zatímco odstavec 2 umožňuje účastníkům vyjádřit se kdykoli v řízení – tj. i předtím, než byly shromážděny všechny podklady, a třeba i opakovaně – odstavec 3 je speciálně určen pro situaci, která v řízení u orgánu I. stupně nastává zpravidla jen jednou – po shromáždění všech podkladů. Postup podle odstavce 2 je věcí účastníkovy procesní iniciativy (nemusí k němu tedy vůbec dojít, pokud účastník nepocítí potřebu vyjadřovat v řízení své stanovisko), kdežto popud k postupu podle odstavce 3 dává vždy správní orgán, a je na účastníkovi, zda své oprávnění využije. [...] Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu je, aby se účastník dozvěděl, že správní orgán již je „připraven rozhodnout“ a z jakých podkladů bude vycházet, a aby neopomněl ještě naposledy zareagovat těsně před vydáním*

rozhodnutí; to, jakou formou správní orgán zajistí naplnění tohoto účastníkového práva, je vedlejší.“

100. Ve společném řízení podle stavebního zákona (tedy ve spojeném územním a stavebním řízení) je lhůta pro uplatnění námitek a vyjádření se k podkladům modifikována koncentrační zásadou. Podle § 94m odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2023 „[s]tavební úřad oznámí účastníkům řízení a dotčeným orgánům zahájení řízení nejméně 15 dnů před ústním jednáním, které spojí s ohledáním na místě, je-li to účelné. Zároveň **upozorní dotčené orgány a účastníky řízení, že závazná stanoviska a námitky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto**“ (zdůraznění doplněno). Podle § 94m odst. 3 stavebního zákona v témže znění může stavební úřad upustit od ústního jednání a ohledání na místě, „jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení stavebního záměru a stanovení podmínek k jeho provádění. Upustí-li od ústního jednání, určí lhůtu, která nesmí být kratší než 15 dnů, do kdy mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky. Zároveň je upozorní, že k později uplatněným závazným stanoviskům, námitkám, nebude přihlédnuto.“
101. Stavební zákon tak upravuje významnou odchylku od obecné úpravy správního řízení, neboť účinky koncentrace řízení nespojuje s okamžikem vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak to činí § 82 odst. 4 správního řádu, ale již s okamžikem skončení ústního jednání, které bylo ve věci nařízeno, popř. s uplynutím lhůty stanovené stavebním úřadem, bylo-li od ústního jednání upuštěno. K později uplatněným námitkám nelze přihlédnout. K uvedenému okamžiku by pak též měl mít stavební úřad shromážděny všechny nezbytné podklady, neboť jinak by byl smysl práva uplatnění námitek popřen.
102. V oznámení o zahájení řízení ze dne 16. 6. 2020 stavební úřad v souladu s výše citovanou právní úpravou uvedl, že účastníci řízení mohou uplatnit námitky do 15 dnů od dne doručení tohoto oznámení, uvedl dny a hodiny, kdy je možné nahlédnout do spisu, a poučil účastníky, že námitky musí být uplatněny v uvedeném termínu, jinak se k nim nepřihlíží. Toto oznámení bylo oběma žalobcům doručeno [žalobci a) fikcí, žalobkyně b) jeho doručení stvrdila na doručence svým podpisem].
103. Závazné stanovisko orgánu životního prostředí ze dne 29. 5. 2020, které žalobci označují v žalobě za novum, bylo již v době zaslání oznámení o zahájení řízení součástí správního spisu, neboť bylo stavebníkem doplněno do spisu dne 3. 6. 2020 (viz seznam listin doplněných stavebníkem na č. listu 4 spisu stavebního úřadu). Stavebník tehdy doručil dvě stanoviska odboru životního prostředí, jimiž byl udělen souhlas k trvalému odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, a to závazné stanovisko ze dne 28. 5. 2020, č. j. OŽP/S/68/2774/20-2, které se vztahuje k pozemku parc. č. XB, podle geometrického plánu parc. č. XI („objekt McDonald’s“), a závazné stanovisko ze dne 29. 5. 2020, č. j. OŽP/S/67/2772/20-3, které se vztahuje k pozemku parc. č. XB, podle geometrického plánu parc. č. XB, a pozemku parc. č. XD („objekt Billa“). Odkázal-li stavební úřad v předchozím (zrušeném) rozhodnutí ze dne 17. 8. 2020 pouze na první z uvedených stanovisek, jednalo se o vadu. Vzhledem ke zrušení zmíněného rozhodnutí však tato vada nemůže mít vliv na nyní posuzovaná správní rozhodnutí. V rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 29. 12. 2020 jsou již obě závazná stanoviska zmíněna mezi podklady rozhodnutí.
104. Pokud by žalobci nahlédli do spisu ve lhůtě uvedené v oznámení o zahájení řízení nebo i kdykoliv později, mohli se s tímto stanoviskem seznámit. Ze správního spisu i z vyjádření žalobců v žalobě ovšem vyplývá, že do spisu nenahlédli. Nahlédnutí do spisu jistě není jejich

povinností, ale pokud tohoto práva nevyužili, nemohou úspěšně tvrdit, že ve spise nebyla obsažena konkrétní listina. Krom toho, z žalobních námitek nijak neplyne, jak by se případná absence závazného stanoviska k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, které se může dotknout především veřejného zájmu, měla dotknout jejich práv. I pokud by takové stanovisko chybělo (což však ze správního spisu neplyne), bylo by možné s ohledem na předmět, jehož se závazné stanovisko týkalo, důvodně pochybovat, zda žalobci vůbec mají aktivní věcnou legitimaci k vznesení takové námítky.

Stanovení druhu a účelu stavby a vymezení území dotčeného vlivy stavby

105. Soud ve shodě se žalovaným nepřisvědčil námitce, podle níž ve společném povolení chybí stanovení druhu a účelu stavby a vymezení území dotčeného vlivy stavby.
106. Ve výroku stavebního povolení je stavba dostatečně popsána a je rovněž zřejmé, že se bude jednat o obchod s potravinami Billa a rychlé občerstvení McDonald's (srov. výše bod 4). Žalobci neupřesnili, jaká konkrétní informace o druhu nebo účelu stavby má chybět nebo není podle nich zřejmá, ale omezili se na prosté tvrzení, že stanovení druhu a účelu stavby ve společném povolení chybí. Toto tvrzení je ve zjevném rozporu s obsahem společného povolení.
107. Nedůvodná je i námitka, podle níž ve společném povolení není vymezeno území dotčené vlivy stavby. Již žalovaný správně poukázal na to, že se stavební úřad zabýval vymezením dotčeného území při stanovení okruhu účastníků řízení. Žalobci byli do okruhu účastníků řízení zahrnuti právě proto, že je stavební úřad považoval za osoby, jejichž „*vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno*“ [§ 94k písm. e) stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2023]. Tvrzené pochybení tak v případě žalobců nenastalo, neboť stavební úřad počítal s tím, že jejich pozemek a rodinný dům mohou být posuzovanou stavbou ovlivněny. Pokud by stavební úřad opomněl vzít v úvahu vliv stavby na nemovitosti jiných vlastníků, nemohlo by to žádným způsobem zasáhnout do práv žalobců. Hájení práv třetích osob žalobcům nepřísluší, neboť v řízení podle § 65 s. ř. s. může žalobce namítat pouze porušení svých práv.

Soulad s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu

108. Nedůvodná je také námitka, podle níž správní orgány zcela rezignovaly na splnění povinnosti vyplývající z § 94o odst. 1 písm. b) stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2023.
109. Podle zmíněného ustanovení stavební úřad posuzuje, zda je stavební záměr v souladu s požadavky „*na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem*“.
110. Shodnou námitkou se zabýval již stavební úřad, který poukázal na to, že dopravní napojení na stávající síť pozemních komunikací i napojení na technickou infrastrukturu je v projektové dokumentaci dostatečně vyřešeno a dočasně je řešena pouze likvidace splaškových vod z důvodu nedostatečné kapacity ČOV v obci. Žalovaný se s tímto závěrem ztotožnil.
111. Z projektové dokumentace je zřejmé, jakým způsobem je řešeno připojení obchodního a skladového areálu na přiléhající pozemní komunikaci, stejně tak jako na vodovod nebo elektrické vedení. Je zde také popsáno vyvážení žump z důvodu dočasné nemožnosti připojení na veřejnou kanalizaci.

112. Žalobci se i v případě této námitky omezili na zcela obecné konstatování, podle něhož měly správní orgány na požadavky § 94o odst. 1 písm. b) stavebního zákona rezignovat, ale nijak nereagovali na argumentaci správních orgánů. Žalobci pouze vytýkají správním orgánům, že „kvitovaly“ skutečnosti a deklarace vyplývající z projektové dokumentace stavebníka, ale nepoukazují na žádné konkrétní nedostatky, které by mohly nedodržení požadavků citovaného ustanovení nasvědčovat. Jak již soud uvedl výše, jeho úlohou není vyhledávat vady správních rozhodnutí za žalobce (viz výše bod 50).
113. Výše uvedené platí obdobně i pro námitku, podle které správní orgány rezignovaly i na požadavky § 94o odst. 3 stavebního zákona. Podle zmíněného ustanovení „[s]tavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby“. Ani tuto obecnou námitku nedoprovází žádná konkrétní argumentace, z níž by vyplývalo, jaké účinky budoucího užívání stavby měly správní orgány podle žalobců opomenout. K občanskoprávním námitkám týkajícím se případných imisí se soud již vyjádřil výše (viz body 66 až 96).

Dokumentace pro provádění stavby

114. Žalobci stavebnímu úřadu také vytýkají, že stavebníkovi neuložil zpracovat dokumentaci pro provádění stavby.
115. Pro společné územní a stavební řízení platí, že „[v]yžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při kolaudaci, [stavební úřad] může uložit zpracování dokumentace pro provádění stavby“ (§ 94p odst. 1 věta pátá stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2023). Z formulace citovaného ustanovení („může uložit“) vyplývá, že dokumentace pro provádění stavby není ve společném územním a stavebním řízení povinným podkladem a stavební úřad disponuje správním uvážením při posouzení, zda takovou povinnost stavebníkovi uloží. Z této skutečnosti pak vyplývá také omezený rozsah soudního přezkumu (k rozsahu soudního přezkumu rozhodnutí založeného na správním uvážení srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a judikaturu tam citovanou).
116. Stavební úřad odůvodnil neuložení zpracování dokumentace pro provádění stavby neúčelností takového požadavku. Předložená projektová dokumentace totiž podle stavebního úřadu poskytuje dostatečný podklad pro schválení záměru i provedení stavby. Nejedná se o složitou stavbu, jejíž podrobnější dokumentace by musela být opětovně posouzena dotčenými orgány, a stavba neobsahuje ani prvky, které by musely být podrobně rozkresleny v dokumentaci pro provádění stavby. Stavební úřad poukázal také na to, že žádný z dotčených orgánů požadavek na zpracování dokumentace pro provádění stavby nevyslovil.
117. Soud má za to, že neuložení požadavku zpracovat dokumentaci pro provádění stavby je logicky odůvodněno, není svévolné ani nevybočuje z mezí a hledisek stanovených zákonem. Žalobci závěry stavebního úřadu nijak konkrétně nevyvrátili ani účinně nezpochybnili (srov. výše bod 36). Ze žalobních námitek ani nevyplývá, z jakých skutečností žalobci dovozují naplnění hypotézy dané normy „[v]yžaduje-li to posouzení veřejných zájmů“, resp. přesněji, vyžaduje-li to posouzení souladu stavebního záměru s veřejnými zájmy (k pojmu „veřejný zájem“ viz § 132 odst. 3 stavebního zákona).
118. V žalobě stejně jako v odvolání žalobci dovozují povinnost zpracovat dokumentaci k provedení stavby z § 92 odst. 1 stavebního zákona z toho, že záměr obsahuje i připojení k veřejné komunikační síti. Toto ustanovení se však týká územního řízení. Ustanovení o

společném územním a stavebním řízení neodkazují na § 92 odst. 1, ale naopak obsahují vlastní úpravu týkající se dokumentace pro provádění stavby ve výše citovaném § 94p odst. 1 větě páté, která na rozdíl od § 92 odst. 1 případy povinného zpracování dokumentace pro provádění stavby nestanoví. Tato odlišnost vyplývá zejména ze skutečnosti, že případy, pro které § 92 odst. 1 povinně požaduje zpracování dokumentace pro provádění stavby, jsou vyjmenovány v § 103 odst. 1 písm. f) bodech 4 až 8 stavebního zákona, tj. jedná se o záměry, které nevyžadují stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu.

119. V nyní posuzované věci však byla zpracována projektová dokumentace v rozsahu potřebném pro stavební povolení. Žaloba neobsahuje žádné konkrétní důvody, které by zpochybňovaly závěr stavebního úřadu, podle kterého předložená dokumentace poskytovala dostatečný podklad pro schválení záměru i provedení stavby.

Plán rozvoje vodovodů a kanalizací Středočeského kraje

120. Závěrem žalobci namítli, že správní orgány nevzaly v potaz Plán rozvoje vodovodů a kanalizací Středočeského kraje. Ani této námitce soud nepřisvědčil.
121. Plán rozvoje vodovodů a kanalizací je upraven v § 4 odst. 1 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“), podle kterého „[k]raj v samostatné působnosti zajišťuje zpracování a schvaluje plán rozvoje vodovodů a kanalizací (dále jen „plán rozvoje“) pro své území. Plán rozvoje obsahuje koncepci řešení zásobování pitnou vodou, včetně vymezení zdrojů povrchových a podzemních vod, uvažovaných pro účely úpravy na pitnou vodu, a koncepci odkanalizování a čištění odpadních vod na území daného kraje. Plán rozvoje musí být hospodárný a musí obsahovat technicky nejvhodnější řešení a vazby k plánu rozvoje pro území sousedících krajů.“
122. Jedná se tedy o koncepčně plánovací dokument. Komentářová literatura jej charakterizuje jako politický dokument, který „nemá právní závaznost podobnou právnímu předpisu, jde o koncepční, podkladový, technický plánovací materiál pro rozhodovací činnost správních úřadů, pro investorské aktivity obcí a krajů a dále pro veřejnou dotační politiku“ (Rubeš, P., *Zákon o vodovodech a kanalizacích (č. 274/2001 Sb.) - Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2014, komentář k § 4).
123. Byť může být tento plán podkladem pro činnost mimo jiné stavebního úřadu (viz § 4 odst. 6 téhož zákona), ze stavebního zákona ani ze zákona o vodovodech a kanalizacích nevyplývá, že by se jednalo o povinný podklad společného povolení. Žalobci nijak neupřesnili, z jakého důvodu se domnívají, že měl být mezi podklady rozhodnutí zahrnut, ani netvrdí žádný konkrétní rozpor společného povolení s tímto plánem (srov. výše bod 38). I v případě této námitky je proto třeba poukázat na dispoziční zásadu (viz výše bod 50).

V. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

124. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
125. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

126. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2024

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu